

01	06	11	16	21	26	31	36	41	46	51	56	61	66	71	76	81	86	91	96	00
00	05	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55	60	65	70	75	80	85	90	95	00

Susipolitiikka hukassa

Suurpetopolitiikka on asia, joka aina herättää voimakkaita tunteuksia. Joidenkin mielestä suurpetoja on liian paljon, toisten mielestä taas ehdottomasti liian vähän.

EU-kaudella Suomi on linjannut politiikkansa suurpetojen, kuten suden ja karhun hoitosuunnitelmillä. Suurpetojen suojelussa Suomi onkin suorastaan mallimaa. Kaikki neljä eurooppalaista suurpetoa voivat Suomessa hyvin.

EU:n komissio on ollut tyytyväinen Suomen suurpetopolitiikkaan. Kun EU on tukistanut Ruotsia sen harjoittamasta susipolitiikasta, ei Suomen ole tarvinnut käydä vastaavaa kiistelyä Brysselin kanssa. Syynä on juuri se, että Suomessa on sudelle laadittu hoitosuunnitelma. Ruot-sissa vastaava suunnitelma on vasta tekeillä.

Suurpedoista eniten keskustelua herättääkin juuri susi. Kun susien määrä on lisääntynyt, ja susi on levinnyt koko maahan, ovat myös suden aiheuttamat ongelmat kärjistyneet.

Suomen sudet ovat osa Länsi-Venäjän suurta susikantaa. Venäjällä on tiedemiesten mukaan noin 50 000 sutta. Kansainvälisten tilastojen mukaan itäisessä naapurissa tapetaan vuosittain arviolta 15 000 harmaaturkkia.

Suomeen rajoittuvassa Karjalan tasavallassa maksetaan sudesta tapporahaa, joka on tällä hetkellä 4000 ruplaa sudelta. Tavoitteena on harventaa susikantaa 300 yksilöllä, mutta mitä ilmeisimmin tavoitteeseen ei päästä. Susi on vaikea metsästettävä eikä metsästäjikkään ole tarpeeksi.

Suurimmat susien aiheuttamat vahingot ovat Pohjois-Suomessa. Valtio korvaa vuosittain noin 4 000 petojen tappamaa poroa. Susi ei ole ainoa pyylinen, sillä myös ahma ja Lappiin nykyisin levinnyt ilves aiheuttavat vahinkoa. Eräin paikoin jopa karhu on tappanut kymmenittäin kotieläimiä.

Maa- ja metsätalousministeriö myönsi tänä vuonna koko maahan 20 suden pyyntilupaa ja sen jälkeen poronhoitoalueelle vielä 15 lisälupaa. Käytännössä lähes kaikki luvat on käytetty tai käytetään pohjoisessa.

Susi on kuitenkin levinnyt myös etelään. Satakunta ja Varsinais-Suomi ovat tänään vahvoja susimaakuntia. Kansa ei ymmärrä, että etelässä edes häirikköyksilöille ei saada riittävästi poistolupia. On hyvä kysymys, miksi susi on arvokkaampi kuin lampurin lampaat tai talon koira.

Askettiin paljastui Suomen rajan takana susikasvattamo, josta on tänäkin vuonna vapautettu luontoon tarhoissa kasvaneita susia. Miten kauan toiminta on jatkunut ja kuinka laajaa se on todellisuudessa ollut, on paljolti hämärän peitossa. Se kuitenkin tiedetään, että

Itärajan takana paljastui susikasvattamo, jota tuetaan muun muassa Saksasta.

toimintaa ovat rahoittaneet mm. saksalaiset aktivistit ja brittiläinen UK Wolf Conservation Trust, joka tekee sudella liiketoimintaa.

Onko sudenkasvatukseen virrannut myös suomalaista rahaa, ei ole tiedossa. Ja kuinka paljon tarhasusia on todellisuudessa Suomeen tullut, on täysi arvoitus. Toistaiseksi suomalaisten ääriliikkeiden yhteyksistä susitarhaukseen ei ole näyttöä. Asia on kuitenkin syytä selvittää.

Suomessa on Riista- ja kalatalouden tutki-muslaitoksen mukaan (Rktl 19.3.) nyt yhteensä 41 susilaumaa tai -paria. Näistä on rajalaumoja ja -pareja 13.

Rktl:n erikoistutkija Ilpo Kojola on myös kertonut, että joukossa on ainakin yksi koirasusipari. Koirasusi-ilmiö ei ole tuntematon ennenkään, sillä Rktl on kaikessa hiljaisuudessa aiemmin lopettanut koirasusilaumoja. Laitos ei kuitenkaan ole näistä tiedottanut aktiivisesti.

Rktl:n varovaisuusperiaatteeen pohjautuvan arvion mukaan susien kokonaismäärä rajasudet mukaan lukien on 170–180 sutta. Kun tähän lisätään tämän kevään pennut, 70–80 kappaletta (Kojola, MT 5.4.), onkin Suomessa jo kesällä lähes 300 sutta. Sen päälle tulevat Venäjältä tulevat sudet, joiden lukumäärä on arvoitus. Susikanta kasvaa vauhdilla.

Suden suojelussa on palattava sen alkuperäiseen ajatukseen, suojeluun. Susimäärän kasvulle on saatava jokin raja.

Susi kuuluu Suomen luontoon, mutta koirasudet ja erilainen hämärätouhu suojelubisneksen varjolla eivät kuulu – ne on laitettava aisoihin.

Onko sudenkasvatukseen virrannut myös suomalaista rahaa, ei ole tiedossa.

Päätoimittaja
Lauri Kontro

Toimituspäälliköt
Jussi Martikainen
Tiina Taipale

VIERASYLIÖ

Politiikasta on tullut politikointia

Tosi-tv:n yhteiskunnassa politiikan korvaa politikointi, joka pyrkii luomaan yleisöä innostavan mielikuvan aidosta päätöksenteosta. Lähes kaaosmaisen poliittisen murroksen globaali arki on vieraannuttanut ihmisen politiikan lisäksi myös itsestään.

Onnen ja hyvinvoinnin maksimointi kuuluu suomalaisen politiikan ihanteisiin. Miten hyvinvointia kukin milloinkin yrittää jakaa, jää samannimiselle ja erimieliselle yleisölle epäselväksi.

Niin puolueiden välillä kuin niiden sisällä käydään veristä kädenvääntöä kannattajien ja vastustajien poliittisista sieluista. Syynä se, että tosi-tv:n yhteiskunnassa politiikan korvaa politikointi. Se pyrkii luomaan houkuttelevan mielikuvan aidosta päätöksen-teosta, vaikka kyseessä useimmiten onkin kiipijämäinen keinotekoinen politikointi, vallan ja voittamisen halu ”myrskyä vesilasissa” -toiminnan tyyliin.

Mistä hyvänsä asiasta voidaan nykyisin synnyttää poliittinen konflikti, ilman että toiminnan perusteena on riittävästi alan erityisosaajien arvovapaa tutkimusta tai pätevää arviointia. Voittajan sulkaa omaan hattuunsa ajava kansanedustaja, ministerikin, on harvoin perehtynyt asiaan riittävästi, puhumattakaan asiaan vihkiytymisestä.

Keskustan puheenjohtaja Mari Kiviniemi nimitti hallituksen kuntaudistushanketta julkisesti täysin tutkimattomaksi, hihasta vedetyksi. Tunsiko hän hankkeesta laadittua 600-sivuista ennakkoselvitystä, kyselivät poliitikot ja kansalaiset medioissa.

Kansainvälisiä ja kansallisia päätöksiä vaaditaan yhä vaikeampiin ja nopeampaa ratkaisua vaativiin ongelmiin – Kreikan tukipakettiin, Suomen kuntaudistukseen ja varuskuntien lakkauttamiseen uudelleen järjestelyineen.

Kuka on pätevin? Jopa ”elämää suurempia” poliittisia päätöksiä luotsaavat tällä hetkellä valtiovarainministeri Jutta Urpilainen ja pääministeri Jyrki Katainen.

He olivat vasta lukioikäisiä, kun lama runteli Suomea 1990-luvun alkupuolella. Heillä ei voi odottaa olevan sitä kokemusta ja viisautta, miten selviytyä tämänhetkisestä kriittisestä taloustilanteesta kansallisesti ja muun EU:n kansainvälisessä, taloudellisesti ja periaatteiltaan raskaassa päätöksenteossa.

Ideologinen sanoma ei kiinnosta mediaa enää yhtä paljon kuin verkkosukat.

Suomalaisessa yhteiskunnassa periaatteessa arvotetaan vanhempia ihmisiä sosiaalisen ja ammatillisen kokemuksen vuoksi, josta nuoremmilla poliitikoilla on paljon oppimista. Silti kokeneita ikääntyneitä poliitikkoja ei näy arvostettavana aktiivisina toimijoina, vaan pikemminkin kulueränä. SDP:n Paavo Lipposen presidenttiehdokkuuden päättyminen fiaskoon dokumentoi palan puolueen historiallisista nousu- ja laskusuhdanteista.

Maailman muuttuminen ei ole enää yksistään nopeaa, vaan myös rajua. Muutoksen sijasta elämme lähes kaootisessa murroksessa. Tiheät, jopa päivittäiset muutokset ovat tavallisen kansalaisen mitoin arvioituna liian monimutkaisia ja aivan liian suuria.

Murroksen arki on vieraannuttanut ihmisen politiikan lisäksi myös hänestä itsestään.

Yhteiskunnan haltuun ottamaa elämää Sosiaalinen elämämme on ulkoistettu yhteiskunnan haltuun, kuten kävi talous-elämän toiminnoille 1990-luvulla. Samat tv-formaatit ovat levinneet ympäri maapalloa. Kaikkialla pyritään julkisuuteen, halutaan selviytyä voittajina.

Ennen hypähdeltiin lavatansseissa ja käytiin yöjalassa, nyt tölötetään Tanssii tähtien kanssa -ohjelmaa. Ennen harrastettiin kuorolaulua, nyt katsotaan tv:n kuorosotia. Seitsemän veljestä on korvautunut Big Brotherilla.

Agraari-Suomessa matkusteltiin enimmäkseen vain maaseudun ja pienen lähi-kaupungin väliä vaihtelevista syistä. Nykyinen sosiaalinen media, globalisaatio ja perinteinen sensaatiohakuinen julkisuus ovat tuotteistaneet kauhun ja kurjuuden. Katastrofi-, tuska- ja synkistelyturismi pitää huolta kuoleman, tuhon ja väkivallan perässä matkaavasta kasvavasta massaturismista.

Poliitikko koneiston puhetorvena Poliitikko tarvitsee entistä enemmän tv-ruutua tunnettuutensa varmistamiseksi. Ideologinen sanoma ei kiinnosta

mediaa enää yhtä paljon kuin verkkosukat, joilla puoluejohtaja Urpilainen poseerasi lehtikuvissa joulukuussa 2008. Aulis Aarnio ja Risto Sänki-aho arvioivat helmikuussa Aamulehdessä suomalaista politiikkaa.

”Suomalainen politiikka ei ole arvopohjaisen poliittisen ideologian matkaan saattamaa, vaan enenevässä määrin asioiden hallinnointia. Poliitikko antaa sanallisen käyttäytymisensä ja sanattoman habituksensa mediajulkisuuteen sen harhakuvitelman vallassa, että hän vastaisi poliittisesta päätöksenteosta. Todellisuudessa hallinnointia hallitsevat johtavat virkamiehet. Yksittäinen poliitikko, ministeri tai kansanedustaja on hallinto-koneiston armoilla, vaikka kuvittelee vaikuttavansa itse.”

Sen sijaan että poliitikko kuvittelisi olevansa itsenäinen ideologinen arvo-, normi- tai jopa tunnejohtaja, hän on lähes täydellisesti ylä- tai alapuolellaan tehtyjen hallinnointi-ratkaisujen äänitorvi, politi-koinnin saastuttama puhuva pää.

PÄIVIKKI ANTOLA

Kirjoittaja on Jyväskylän yliopiston etnologian professori emerita, Turun yliopiston uskontotieteen ja Tampereen yliopiston kansanperinteen ja viestinnän antropologian dosentti.

PÄIVÄN KUVA

Kanava avautuu

Saimaan kanavan avaaminen liikenteelle on varma kevään merkki vuodesta toiseen.

Lappeenrannan kanavansuulaiset seurasivat Protectorin matkan etenemistä jäisessä kanavassa toisena pääsiäispäivänä.

KOLUMNI: SARI PENTTINEN

Saisiko olla jotain muuta kuin nauravat nakit?

Lähiruuasta, luomusta ja ruokakulttuurin vaalimisesta on puhuttu jo jonkin aikaa innokkaasti. Ravintolat ovat lisänneet ruokalistoihinsa merkintöjä raaka-aineiden alkuperistä ja kertovat käyttävänsä vain vastuullisesti pyydettyä kalaa.

Muutosta ei valitettavasti ole kuitenkaan saatu jalkautettua ihan kaikkien ravintola-asiaakkaiden lautaselle. Jos ravintolalla on oma ruokalista lapsille, sen sisältö on vakio. Nauravat nakit ranskalaisilla, lihapullat sekä perunamuusi ja kanakori ranskalaisilla ovat syöpyneet lasten ruokalistoilte.

Ei lihapullissa ja perunamuusissa mitään vikaa olisi, jos tarjolla olisi itse tehtyjä lihapullia, mutta lähes poikkeuksetta kyse on eineslihapullista. Miksi nauravat nakit -annoksen nakit eivät ole nitriittittömiä A-luokan nakkeja vaan jotain, mitä tukusta halvimmalla saa? Aikamoina asiakkaiden ylenkatsoimista, sanoisin.

Mutta kun lapset tykkäävät ja vanhemmat haluavat näitä ruokia lapsilleen tilata, lienee vastaus. Jos näin tosiaan on, miksi sitä ei haluta tehdä laadukkaasti? Lapset kasvavat aikuisiksi ja ravintoloiden tulevaisuuden asiakkaisiksi.

sari.penttinen@maaseuduntulevaisuus.fi

Onneksi monissa ravintoloissa pystyt tilaamaan puolikkaan aikuisten annoksen lapselle. Onneksi on myös ihan oikeita ravintoloita, joilla ei edes ole lasten ruokalistaa, vaan lapselle kootaan annos ihan niistä samoista raaka-aineista kuin aikuisillekin asiakkaille.

Kun lapsiperhe tulee ravintolaan, kyse on koko perheen palvelusta. Pikaruokaravintoloissa tämä toteutuu, niin irvokasta kuin se jollain tapaa onkin.

Kaikkei tarjotaan periaatteessa samaa ruokaa ja sitä tarjotaan nopeasti.

Lapsille on tarjolla leikkipaikka ja useimmiten myös lelulahjoja tietyn annoksen kylkiäisenä.

Suomalaisen ruokakulttuurin edistämishjelma teetti tutkimuksen, jonka mukaan viidennes lapsiperheasiakkaita haluaa saada ruokansa 5–10 minuutissa. Heille pikaruokalat lienevät ainoa oikea vaihtoehto. Ihan oikeassa ravintolassa käynti ei tällaiselle perheelle voi olla nautinto. Tutkimuksen mukaan vajaa puolet lapsiperheistä jaksaa odottaa 15 minuuttia ja loput 20–30 minuuttia maksimissaan.

Kiteytykö tähän tutkimustulokseen myös jotain oleellista suomalaisesta ruokakulttuurista?

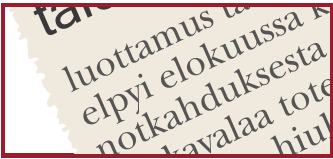
Ruoka on nälän tappaja, se on saatava nopeasti pöytään, sitä syödään hiljaisuuden vallitessa, kiitetään ja poistutaan pöydästä.

Joka kolmas vanhemmista ei lähde ravintolaan ollenkaan, sillä he pelkäävät lasten kyllästymistä. Ovatko ne ympäri ravintolaa juoksevat ja kiljuvat lapset näiden vanhempien lapsia, jotka kuitenkin päättivät lähteä ulos syömään? Syövätkö nämä lapset kotonakin miten sattuu venkoillen ja välillä ympäri kotia juoksemmellen?

Osassa ravintoloita on leikinurkkaus ja monissa ravintoloissa lapsille tarjotaan esimerkiksi piirustusvälineitä viihdykkeeksi ruokapöytäan. Niin hurskaalta kuin se kuulostaakin, eikä ruokapöytä ole kuitenkin seurustelua ja syömistä varten?

Ei pienien lapsen kanssa ole järkeä lähteä uuden ruokalajin kynttiläillallaista syömään, mutta ei ravintolaruokailun pidi myöskään olla suurta viihdytys-iskursta.

LEHTIKATSAUS

Sipilä yhdistää keskustan?

Iltalehden mielestä kansanedustaja Juha Sipilä on sopivan ikäinen, taustaltaan kiinnostava ja erilainen ehdokas keskustan johtajakisaan. ”Kääntöpuolena Sipilällä on poliittinen kokemattomuus. Toisaalta hän on lahjakas yritysjohtaja, joka tulee hyvin toimeen erilaisten ihmisten kanssa ja osaa puhaltaa porikkaan yhteishenkeä. Eduskuntaryhmä valitsikin hänet jo varapuheenjohtajaksi.”

”Tiettävästi Sipilän taakse on kokoontumassa nimekäs ja puolueen eri suuntauksia edustava tukijoukko, joten uskovaiselle yrittäjälle voi ennustaa menestymismahdollisuuksia. Lahden puoluekokouksessa kaksi vuotta sitten luvattiin Keskustalle uutta alkua puh-

taalta pöydältä. Kiviniemen ratkaisu osoitti, ettei se onnistunut. Juha Sipilän johdolla se voi kenties vihdoin toteutua – reissussa ryvettyneen ja eripuraisen puolueen uusi tuleminen.”

Idän sudet ja leijonat

Jukka Viitaniemi löytää Hämeen Sanomissa vihdoin selityksen Ruokolahden leijonalle.

”Parinkymmenen vuoden takainen legenda Ruokolahden leijonasta tuli pääsiäisviikolla tyystin uuteen valoon, kun Maaseudun Tulevaisuudessa kerrottiin Venäjän Karjalasta löydetystä susitarhasta. Muuan Vladimir Blogov kasvattaa susia laskeeseen ne luontoon. Rahansa miekonen saa keskieuroppalaisilta susiaktivisteilta, jotka avokätisesti tukevat tarhuria.

Äijä taitaa olla aika veijari, joka rahastaa satusena kahteen kertaan. Ensін hän kynii sinisilmäiset susiaktivistit ja sen jälkeen toiseen kertaan Karjalan riistahallinnon tappamalla susensa. Se maksaa sudesta sadan

euron eli 4 000 ruplan tapporahan, mikä on sievoinen summa Venäjän köyhällä syrjäkylmalla.

Isossa maassa kaikki on mahdollista, tiedä, vaikka Ruokolahden leijonakin olisi Blogovin kasvattaja.”

Hävettävää pompottelua

Hannu Virtanen tuomitsee Savon Sanomissa kaupan alan työehtokiistan, joka uhkaa estää nuorten työharjoittelun. ”Nuorisolle olisi annettava mahdollisuus työharjoitteluun heti, kun se lain mukaan on mahdollista. Parin viikon harjoittelupätkä ja muutaman satasen taskurahat nostavat kummasti nuoren työmotivaatiota.”

”Vastuullisten työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen ei pitäisi sotkeutua lilלקanvarsiin nuorten työllistämisessä. Tutustu ja tienaa –projektin ongelmassa on kysymys isojen miesten ja naisten härskistä valtapelistä, jonka pelinapuloina ovat nuoret.

Kaupan liiton ja Pamin näytelmä ei ole tästä maailmasta. Se on järjetön.”